

[Elisabeth Bruun Olesen]

et længere, sammenhængende uddannelsesforløb.

Når orlovsretten er udformet på en sådan måde, at den både er en kollektiv og en individuel ret, betyder det, at den enkelte selv kan tilrettelægge sin uddannelse og dens indhold, selv være med til at organisere gennemførelsen, hvad enten den udgår fra arbejdspladsen eller fra andre sammenhænge som f.eks. beboerbewægelser, miljøbevægelser, kulturorganisationer osv.

Endvidere mener vi, at ansøgningsproceduren i socialdemokratiets forslag med hensyn til løngodtgørelsen er for bureaukratisk. Hvis en arbejdspladsklub f.eks. ved at bruge BFU-reformen ville arrangere fyraftensmøder, skulle de først igennem en hel ansøgningsmølle, og der kunne gå måneder fra ansøgningen til gennemførelsen. Det mener vi kan dræbe enhver form for initiativ og begyndende aktivitet. Derfor mener vi, det er bedre, at pengene følger den enkelte og kan administreres kollektivt, så man undgår disse problemer med ansøgningsproceduren.

Til sidst skal jeg blot nævne, at man i bemærkningerne ganske vist nævner husmødrene, men der er en anden gruppe, der helt er udeladt i disse forslag, nemlig bistandsklienterne. Hvad med dem? Skal de ikke kunne indgå i en betalt form for frihed til uddannelse?

Dohrmann (FP):

Det lyder jo kønt og smukt, hver eneste gang man kommer med alle disse her forslag om, at man skal have frihed til uddannelse, og at man skal have friheden betalt, og alt det dér. Man glemmer ligesom at fortælle også sine egne vælgere, at der er nogle, der skal betale det.

Jeg er helt enig med de ordførere, der har sagt, at det vil blive en lille, eksklusiv gruppe, der i givet fald vil udnytte disse tilbud, og så vil der være nogle almindelige lønmodtagere, først og fremmest dem, der så absolut ikke hører til de højestlønnede, som vil fortsætte med at passe deres arbejde, og som vil få forhøjet deres skatter. Dermed får vi den socialdemokratiske melodi om igen: der bliver nogle udprægede luksusmennesker, som man går og betaler til, og de, der betaler til dem, er mere almindelige lønmodtagere.

Vi kan selvfølgelig ikke støtte disse lovforslag fra socialdemokratiet, og jeg føler mig temmelig overbevist om, at hvis socialdemokratiet havde haft regeringsmagten, så var de heller ikke blevet fremsat. Det, vi har brug for, er produktion, produktion og atter produktion. Disse forslag vil bl.a. hive folk ud fra produktionen og sætte dem ind på nogle skolebænke, hvor de kan sidde og studere både det ene og det andet pjat. Det er helt ved siden af, og som sagt tror jeg ikke engang på, at socialdemokratiet selv ville have foreslået det, hvis det havde haft regeringsmagten.

Jytte Andersen (S):

Jeg er desværre ikke i den situation, at jeg kan takke for en bred tilslutning til lovforslagene, og det beklager jeg naturligvis. Der har dog været nogle punkter, hvor man har været mere eller mindre åben. Man har henvist til 10 punkters programmet, som jo blev vedtaget, jeg vil ikke engang sige med et flertal, for SF undlod at stemme imod forslaget. Vi syntes dengang, at der havde vist sig nogle positive tendenser i forårets løb i retning af, at der var skabt et flertal for en bred uddannelsesreform, som på en helt anderledes måde sikrede de korttidsuddannede, end 10 punkters programmet gør. Vi har faktisk den opfattelse, at en god sag blev solgt for en slik.

Vi synes også, at udmøntningen af 10 punkters programmet med de afsatte 100 mill. kr. viser noget om den hulhed, hvormed de borgerlige partier støttede det radikale venstres forslag. Realiteten er jo den, at de 100 mill. kr. indgik i de besparelser, der skulle ske på arbejdsmarkedsområdet som et lille plaster på såret for de langtidsledige; deres muligheder for at blive på arbejdsmarkedet på maksimumsdagene skulle forringes.

Det, der er tilbage til den almene del af voksenuddannelsespuljen på de 100 mill. kr., er omkring en femtedel. Vi har af undervisningsministeren adskillige gange fået papir på, at de 50 mill. kr. af de 100 mill. kr. er øremærkede til uddannelsestilbud for de langtidsledige. Vel er der langtidsledige, der er korttidsuddannede, det erkender vi også i socialdemokratiet, men der er ikke nogen sammenhæng imellem antallet af langtidsledige, der står for at skulle have uddannelse,